

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 370/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. júna 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., N., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 259/2011 a jeho uznesením z 3. októbra 2012 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 330/2012 a jeho uznesením z 30. novembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. apríla 2013 doručená sťažnosť M. M., N. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom

Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 259/2011 a jeho uznesením z 3. októbra 2012 a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 330/2012 a jeho uznesením z 30. novembra 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 9 C 259/2011 sa žalobca podanou žalobou domáhal voči sťažovateľke zaplatenia úrokov z omeškania v sume 18 929,40 €, ktoré mu mali vzniknúť z dôvodu nezaplatenia mu sťažovateľkou náhrady škody, k zaplateniu ktorej bola sťažovateľka zaviazaná trestným rozkazom sp. zn. 3 T 220/2010 z 21. januára 2011, pretože predmetnú škodu spôsobila žalobcovi v dôsledku ňou spáchaného trestného činu podvodu, za ktorý bola označeným trestným rozkazom aj odsúdená.

Okresný súd napádaným uznesením č. k. 9 C 259/2011-84 z 3. októbra 2012 návrh sťažovateľky na prerušenie predmetného konania zamietol ako nedôvodný, o prerušenie ktorého sťažovateľka žiadala z dôvodu, že podľa jej názoru prerokovanie danej veci záviselo od posúdenia otázky, ktorú v tomto civilnom konaní okresný súd nebol oprávnený riešiť a ktorá spočívala v tvrdení sťažovateľky, že trestný rozkaz, od ktorého si žalobca odvodzoval svoj finančný nárok, nemohol nadobudnúť právoplatnosť, pretože podľa tvrdení sťažovateľky jej tento bol doručený bez náležitého poučenia o lehote na podanie opravného prostriedku (odporu) voči nemu. Sťažovateľka v návrhu na prerušenie konania, ako aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu tvrdí, že rovnopis označeného trestného rozkazu jej na rozdiel od poškodeného v trestnej veci (žalobcu v dotknutej civilnej veci, pozn.) bol doručený vo vyhotovení, ktoré neobsahovalo úplné poučenie o lehote na podanie odporu voči nemu.

Uznesenie okresného súdu č. k. 9 C 259/2011-84 z 3. októbra 2012 o zamietnutí návrhu sťažovateľky na prerušenie konania bolo na základe ňou podaného odvolania potvrdené aj uznesením krajského súdu č. k. 25 Co 330/2012-90 z 30. novembra 2012.

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľka namieta arbitrárnosť tak uznesenia okresného súdu č. k. 9 C 259/2011-84 z 3. októbra 2012, ako aj uznesenia krajského súdu č. k. 25 Co 330/2012-90 z 30. novembra 2012, pretože všeobecné súdy podľa nej nezohľadnili skutočnosť ňou tvrdeného procesného pochybenia v jej trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 3 T 220/2010 spočívajúceho v doručení jej trestného rozkazu bez náležitého poučenia o opravnom prostriedku voči nemu, pričom práve od tohto trestného rozkazu sa mal odvíjať žalobcom voči nej uplatnený finančný nárok v dotknutom civilnom konaní.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla:

„Zo spisovej dokumentácie, ktorá bola konajúcim súdom vyžiadaná a týkajúca sa jednak samotného Tr. konania - /tr. rozkazu/ ako aj mojich podnetov na Okresnú prokuratúru vo veci neidentických tr. rozkazov sa konajúce súdy mohli spoľahlivo presvedčiť o skutkovom stave.

Dôkaz : Listinné dôkazy nachádzajúce sa v spise 9 C 259/2011 na Okresnom súde Nové Zámky

Z obsahu predmetných listinných dôkazov by som chcela zdôrazniť, že mne doručený tr. rozkaz neobsahoval poučenie o opravnom prostriedku na rozdiel od tr. rozkazov iných t.j. údajného poškodeného, orgánov činných v tr. konaní, súdu. Tak sa stalo, že som zmeškala 8 dňovú lehotu na podanie opravného prostriedku.“

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľky M. M. na súdnu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 9 C 259/2011 porušené bolo.

2. Trestný rozkaz Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 3 T 220/2010 zo dňa 21. 01. 2011 zrušuje a vec mu vracia na nové konanie.

3. *Uznesenie Krajského súdu Nitra sp. zn. 25 Co/330/2012 zo dňa 30.11.2012 ktorým potvrdil uznesenie o zamietnutí prerušenia konania vydaného Okresným súdom Nové Zámky sp. zn. 9 C 259/2011 zo dňa 3. 10. 2012 č. k. 9 C 259/2011 zrušuje.*

4. *Uznesenie Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 9 C 259/2011 zo dňa 3. 10. 2012 ktorým zamietol žiadosť o prerušenie konania z dôvodu § 109 písm. b OSP zo dňa 2. 10. 2012 zrušuje. Nariaďuje, aby do právoplatného rozhodnutia v tr. vec evidovanej na Okresnom súde Nové Zámky sp. zn. 3 T 220/2011 nekonal.*

5. *Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € slovom päťtisíc eur.“*

Sťažnosťou podanou ústavnému súdu sťažovateľka tiež žiadala, aby jej pre účely konania pred ústavným súdom bol z dôvodu jej nepriaznivých majetkových pomerov ustanovený právny zástupca z radov advokátov.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom konania ústavného súdu je posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 259/2011 a jeho uznesením z 3. októbra 2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 330/2012 a jeho uznesením z 30. novembra 2012 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý súdny proces zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. K namietanému porušeniu označených práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 259/2011 a jeho uznesením z 3. októbra 2012

Pokiaľ ide o sťažovateľkou napádané uznesenie a jemu predchádzajúci postup okresného súdu, ústavný súd pripomína, že vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľkou označeného základného práva alebo slobody oprávnený konať alebo rozhodovať iný všeobecný súd, ústavný súd jej sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tých práv, porušenie ktorých sťažovateľka namieta, t. j. základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, k porušeniu ktorých malo dôjsť aj dôsledkom arbitrárneho postupu a rozhodnutia okresného súdu, neposkytujú všeobecné súdy na základe sťažovateľke dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jej práv.

Podľa názoru ústavného súdu mala sťažovateľka možnosť domáhať sa preskúmania sťažnosťou pred ústavným súdom napadnutého postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 259/2011 a jeho uznesenia z 3. októbra 2012 využitím riadneho opravného prostriedku, a to odvolania, ktoré sťažovateľka napokon (ako to vyplýva aj zo sťažnosti) aj účinne využila, pričom krajský súd ako súd odvolací sa v podstate musel vysporiadať s identickými námietkami, aké sťažovateľka proti označenému postupu a rozhodnutiu okresného súdu uvádza aj v konaní pred ústavným súdom.

Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti (vo vzťahu k okresnému súdu, pozn.) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 330/2012 a jeho uznesením z 30. novembra 2012

V súvislosti s postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 330/2012 a jeho uznesením z 30. novembra 2012 sťažovateľka namieta nedostatok dokazovania krajským súdom, ktorý vzhláda v tom, že krajský súd sa náležite nevysporiadal s tým, že v trestnom rozkaze, od ktorého žalobca v spore odvíjal svoj finančný nárok, nebola náležite poučená o lehote na podanie odporu proti tomuto trestnému rozkazu, a teda tento ani nemohol nadobudnúť právoplatnosť. Sťažovateľka totiž považuje vyriešenie otázky náležitostí trestného rozkazu za otázku zásadného právneho významu pre posúdenie nároku žalobcu v napadnutom civilnom spore, ktorý si má žalobca podľa sťažovateľky odvodzovať práve od predmetného trestného rozkazu.

V súvislosti so sťažovateľkou namietaným postupom a uznesením krajského súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade

pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

Krajský súd svoje uznesenie v podstatnej časti odôvodnil takto:

„Súd v občianskoprávnom konaní je súd podľa § 135 ods. 1 veta tretia Občianskeho súdneho poriadku (skratka OSP) - zák. č. 99/1963 Zb. viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnutelný podľa osobitných predpisov a kto ich spáchal.

O tom, či je právoplatné rozhodnutie v trestnej veci, posudzuje súd, ktorý rozhodoval v trestnom konaní sp. zn. 3 T/220/2010. Ten vyznačil právoplatnosť trestného rozkazu, pričom však súdy (Okresný súd Nové Zámky uznesením zo 16.05.2011 sp. zn. 3 T/220/2010 a Krajský súd uznesením č. k. 4 Tos/27/2011-307 z 09.06.2011) rozhodovali o sťažnosti obžalovanej proti trestnému rozkazu, avšak s negatívnymi výsledkami pre ňu. V tomto konaní (sp. zn. 9 C/259/2011) tak už súd nebol oprávnený posudzovať, či prípadne v trestnom konaní boli alebo neboli porušené práva obžalovaného, odsúdeného. Navyiac predmetom tohto súdneho konania nie je istina - 24.895,44 eura, ale požadované 11 %-né úroky ročne z istiny, počnúc od 23.04.2004 do zaplatenia. Nebol dôvod na postup podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Takýto postup - povinnosť prerušenia konania by bol iba v prípadoch § 135 ods. 1 OSP (predloženie Ústavnému súdu SR v prípade rozporu

všeobecne záväzného predpisu s Ústavou SR, predloženie Súdnemu dvoru Európskej únie v prípade tzv. predbežnej otázky).

Samozrejme súd v občianskoprávnom konaní nemôže riešiť trestnosť činu, o žiadny takýto prípad nejde, a preto odvolací súd dospel k tomu, že uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne je potrebné potvrdiť (§ 219 ods. 1 OSP).“

Z citovaného rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že pred rozhodnutím o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu krajský súd náležite vykonal dokazovanie v rozsahu svojich kompetencií odvolacieho súdu v civilnej veci, v právomoci ktorého nie je zasahovať do právoplatných rozhodnutí v trestných veciach. V danom prípade tak krajský súd zistil, že identické námietky sťažovateľky týkajúce sa ňou tvrdeného procesného pochybenia pokiaľ ide o rozsah poučenia v jej doručenom trestnom rozkaze okresného súdu sp. zn. 3 T 220/2010 z 21. januára 2011, boli už predmetom sťažovateľkou podaného odporu proti tomuto trestnému rozkazu, ktoré však v tomto konaní o odpore nemohli byť vecne preskúmané, pretože sťažovateľka podala odpor oneskorene, tak ako to vyplýva aj z odmietajúceho uznesenia okresného súdu sp. zn. 3 T 220/2010 zo 16. mája 2011, ktoré bolo potvrdené uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tos 27/2011 z 9. júna 2011. V súvislosti s argumentom sťažovateľky, že odpor proti trestnému rozkazu podala oneskorene, t. j. po 8-dňovej lehote, práve kvôli nesprávnemu poučeniu v trestnom rozkaze o tejto lehote na jeho podanie, pričom sa domnievala, že odpor bolo možné podať v lehote až 15 dní tak, ako v civilných veciach, krajský súd v uznesení sp. zn. 4 Tos 27/2011 z 9. júna 2011 okrem iných dôvodov na margo uvedeného iba podotkol, že ani tento argument sťažovateľky by neobstál, pretože sťažovateľka podala odpor proti trestnému rozkazu mimochodom aj po uplynutí tejto 15-dňovej lehoty, o ktorej sa domnievala, že je lehotou na jeho podanie.

Inými slovami, po vykonaní uvedeného dokazovania krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Co 330/2012, zistiac, že trestný rozkaz, ktorým bol žalobcovi priznaný finančný nárok (náhrada škody spôsobenej v dôsledku trestného činu sťažovateľky, pozn.), od ktorého žalobca odvodzoval v civilnom konaní svoj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, už nadobudol právoplatnosť, následne súc viazaný právoplatným rozhodnutím

trestného súdu (trestným rozkazom, pozn.), do právomoci ktorého nemohol zasiahnuť, dospel k dôvodnému záveru o neexistencii dôvodu na sťažovateľkou navrhované prerušenie konania. Sťažovateľka totiž dôvod na prerušenie civilného konania vzhľadla v potrebe preskúmania nedostatkov poučenia uvedeného v trestnom rozkaze, ktoré však nemohli byť predmetom prieskumu v civilnom konaní, ale mali byť preskúmané v inštančnom postupe trestných súdov, avšak v inštančnom postupe trestných súdov tieto námietky nemohli byť vecne preskúmané práve vinou samotnej sťažovateľky, ktorá ich uplatnila oneskorene, preto sťažovateľka musí znášať dôsledky svojho konania, v dôsledku ktorého tak trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť a stal sa záväzným nielen pre ňu, ale aj pre ostatné orgány verejnej moci, teda aj pre okresný súd a krajský súd, rozhodujúce v jej civilnej veci, ktoré tak nemali dôvod a ani kompetenciu pochybovať o správnosti záverov trestných súdov vyjadrených v právoplatnom trestnom rozkaze, ktorého správnosť sťažovateľka nenapadla ani na ústavnom súde.

Inými slovami, ak sa sťažovateľka domnievala, že rozhodnutie krajského súdu v trestnej veci sp. zn. 4 Tos 27/2011 z 9. júna 2011, ktorým sa v poslednom inštančnom stupni trestných súdov preskúmavali jej námietky o dôvodnosti ňou oneskorene podaného odporu, bolo neústavné a nesprávne, mala možnosť domáhať sa jeho preskúmania pred ústavným súdom podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Avšak, keďže tak sťažovateľka neučinila, rozhodnutie krajského súdu v označenej trestnej veci sa tak bez ďalšieho stalo záväzným aj pre rozhodovanie krajského súdu v civilnej veci vedenej pod sp. zn. 25 Co 330/2012, ktorý tak nemal dôvod ani právomoc toto trestné rozhodnutie revidovať alebo opätovne preskúmať.

Vzhľadom na uvedené dospel ústavný súd k rozhodnutiu, že závery krajského súdu vyslovené v napadnutom uznesení č. k. 25 Co 330/2012-90 z 30. novembra 2012 nemožno považovať za arbitrárne, rozporuplné a z ústavného hľadiska neudržateľné.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre

nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu právny výklad krajského súdu tieto znaky nevykazuje, a preto ústavný súd dospel k záveru, že k porušeniu sťažovateľkou označeného základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nedošlo, a z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd nad rámec v súvislosti s v petite sťažnosti uvedeným návrhom sťažovateľky zrušiť trestný rozkaz okresného súdu sp. zn. 3 T 220/2010 z 21. januára 2011 podotýka, že v súvislosti s týmto rozhodnutím sťažovateľka v petite sťažnosti žiada iba jeho zrušenie bez toho, aby v príčinnej súvislosti s ním namietala aj porušenie konkrétnych práv alebo slobôd zaručených ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Avšak aj keby uvedený nedostatok petit sťažnosti nemal, ústavný súd súčasne konštatuje, že v tejto časti by bolo potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako oneskorene podanú, keďže predmetný trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 22. februára 2011, pričom od tej doby do 19. apríla 2013, keď sťažnosť adresovanú ústavnému súdu sťažovateľka podala na poštovú prepravu, už nepochybné uplynula dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napádaných rozhodnutí všeobecných súdov, ako aj rozhodnutie o priznaní finančného zadosťučinenia je

viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tých častiach sťažnosti, ktorými sa sťažovateľka domáhala ich priznania, už nerozhodoval.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu rozhodovať aj o žiadosti sťažovateľky ustanoviť jej v konaní pred ústavným súdom právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. júna 2013